

Publicerad 2017-09-12 17:23 av Elisabeth Nilsson

## **TUNNELSEENDE**

Ensam

klädd i morgonrock

står jag utanför

okända människor

står i ring runt mig

jag vill gå in

de pekar på

en smal tunnel

där ljus syns

längst bort

jag vågar inte

gråter jag

plötsligt förvandlas

tunneln till en dörr

jag öppnar dörren

alla vänner

levande som döda

tittar på varandra

ingen ser på mig

jag är osynlig

även för mig själv

och jag vaknar

av hamrande hjärtslag

pulsen högljudd

ekar i rummet

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten